

Pedigree-ul denominațional și marea controversă

Sâmbătă, 22 septembrie 2007

Donald K. Short

Există o semnificație imensă în curățirea de păcatele care întinau locul sfânt, realizată o dată pe an în ziua ispășirii. Această lucrare era încununarea tuturor serviciilor care se desfășurau în cursul anului. În ea se află rațiunea existenței noastre.

Episodul 1844 și judecata de cercetare își au rădăcinile înfipte adânc în Leviticul 16. Dar în afară de a apăra pedigree-ul denominațional, noi nu am văzut în ele mai nimic care să ofere speranță în rezolvarea mării controversă. Am pierdut ceva vital. Evenimentele mondiale și propriul egoism ne-au orbit ochii față de adevăratele probleme în controversă.

La temelia multor detalii ale ritualurilor din serviciul sanctuarului se găsește un concept tulburător. De ce au nevoie de răscumpărare obiectele fără viață? Oamenii pot acumula vină și întinare prin păcat, dar cum să se întineze obiectele inanimată? A pretinde că păcatul și vina sunt transferate de la popor la altar, nu este decât o rezolvare simplistă. Păcatul nu este o entitate pe care să o putem transporta dintr-un loc în altul, deci nu poate fi dus ca un obiect în locul sfânt. Ce dorește Dumnezeu să comunice atunci când plasează un stigmat de întinare asupra articolelor din prima încăpere?

Chemarea la existență a adventismului s-a bazat pe doctrina sanctuarului. Această învățătură este crucială pentru bunăstarea prezentă și triumful lui viitor. Dacă sanctuarul este tabla divină din școala adevărului, acele vase și articole de mobilier întinate ar reprezenta adevăruri mântuitoare care ar avea chiar ele nevoie de curățire și răscumpărare.

Cu alte cuvinte, chiar mijloacele pe care le folosește Dumnezeu spre a salva oameni în serviciul sanctuarului se întinează pe parcurs. După cum secole de servicii ceremoniale s-au dovedit ineficiente, având nevoie de venirea Mielului adevărat, tot așa înțelegerea completă a întrupării și ispășirii trebuie să dea naștere unui adevăr mai proeminent, înainte ca a doua venire să poată avea loc. Acest concept este inerent în curățirea sanctuarului din ziua ispășirii. Există un punct slab nerezolvat. Conform Epistolei către Evrei, această slăbiciune a locului sfânt rezultă din ispășirea păcatului fără eradicarea lui completă.

Ecuția spirituală este simplă. Lanțul ceremoniilor zilnice este prezentat ca fiind inferior, pentru un motiv: Este repetitiv, nu poate avea sfârșit. Jertfa zilnică pentru păcat, care se desfășoară în prima încăpere, nu înlătură păcatul, altfel ar fi încetat. Jertfele sunt cerute de păcat; păcătuirea continuă cere jertfe continue. Jertfele continue din sfânta sunt o dovadă a neputinței aceluia serviciu de a înlătura păcatul. Acea neputință îl obligă să păstreze înregistrarea păcatelor pe care le iartă, până când acestea pot fi curățite de un serviciu superior. Declarațiile juridice ale primei încăperi, care creditează pe închinători cu mai multă neprihănire decât poate oferi, fac procedurile mântuirii vulnerabile la reprezentări greșite.

Acesta este motivul pentru care, deși poporul lui Dumnezeu poate primi asigurarea îndreptățirii și iertării, Dumnezeu Se inculpă acordându-le acel statut forensic. Imaginea fizică a unui Mântuitor însângerat pledând în favoarea noastră în fața tronului este o reprezentare a ceea ce produce de fapt mijlocirea prin credit avansat.

Dimensiunea acestui credit oferit poate fi văzută peste tot în lume, în faptele dureroase ale vieții. În cursul anilor 1980, multe națiuni ale pământului au trecut printr-o euforie a risipei. Milioane de oameni se bucurau de ceea ce la suprafață părea o prosperitate de vis. Nu contează datoriile. Băncile făceau împrumuturi de miliarde, pentru care nu aveau decât "speranța" ca garanție, fără să se gândească prea mult că, mai devreme sau mai târziu, datoria va trebui plătită. Au fost neglijate legi economice care nu pot fi anulate. Dar ele ne urmăresc și cer indiscutabil rezolvare. Creditele oferite pe baza unor miracole viitoare sunt sortite evaporării.

"Evanghelia veșnică" ce trebuie predicată locuitorilor pământului este și ea supusă legii. Orice întrerupere care amână pedeapsa păcatului acumulează o datorie înregistrată pe altarul din sfânta. Misiunea adventismului este să descopere că a sosit timpul deschiderii și verificării registrelor contabile cerești. Resursele vaste ale crucii au valoare doar dacă sunt apreciate, înțelese și folosite la transformarea vieților omenești. Acest lucru dă sens apelului: "Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze" (Matei 16,24). El nu cere decât ca partenerul Său de căsătorie să-L urmeze și să aprecieze investiția cerului atunci când "Cuvântul S-a făcut trup." El așteaptă ca logodna să ia sfârșit, ca să poată avea loc nunta. Dragostea adevărată nu este răsplătită prin înlocuire.

Fără niciun dubiu, înlocuirea lui Hristos prelungește durerea și suferința. Păcatele noastre, care cer o continuă mijlocire, constituie un stigmat tulburător pe care trebuie să-l suporte cerul. Atâta timp cât păcatele noastre cer o asemenea mijlocire înlocuitoare, ispășirea trebuie văzută mai mult în termenii adăpostirii beneficiarilor lui, decât ai restaurării lor. Curățirea primei încăperi trebuie, prin urmare, să implice o rezolvare a acelei contradicții care îi asigură juridic pe sfinți contra păcatului, fără să obțină pentru ei biruința corespunzătoare.

Acesta este motivul pentru care credincioșii secolelor trecute se află în închisoarea primei morți. Ei trebuie să rămână în stand-by până când adevărurile mântuitoare care au asistat mântuirea lor vor putea fi justificate:

"Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși nu au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, să nu ajungă ei la desăvârșire fără noi" (Evrei 11,39.40). Sfinții din toate veacurile rămân legați în mormânt, așteptându-ne.

Motivul existenței noastre este acela de a produce această eliberare, și de a duce la coacere roada evangheliei. Cea mai cumplită crimă din întreaga istorie nu a fost încă rezolvată, deoarece nu a fost încă înțeleasă. Ea nu va fi niciodată înțeleasă, până când păcatul comis la cruce nu va fi recunoscut ca fiind o justificare a "trupului" biruind păcatul. Mânia dreptății desfășurată acolo urma să confirme inimilor omenești că Golgota nu urmărește să protejeze pe oameni de moarte, ci să-i asigure că sarx poate supraviețui morții. Acea luptă a lămurit faptul că "trupul" poate birui păcatul prin harul lui Hristos.